

[Ivar Nørgaard.]

der hviler på statsligt initiativ; sådan forstod jeg handelsministeren. Men man kan da udmærket tænke sig organer, som også har repræsentanter for erhvervslivet, der repræsenterer den forretningsmæssige ekspertise, og det er det, vi foreslår.

Handelsministeren kunne ikke forstå, at der kunne være sammenhæng, når jeg nævnedes, at det på én gang var beklageligt, at vi havde haft mange konkurser i 1970, og at mange danske virksomheder blev overtaget af udenlandske foretagender. Det mente handelsministeren sådan set var modsætninger, for når et dansk foretagende blev overtaget, måtte det da være, fordi det var noget værd, og det var kun gode tegn. Men både konkursen og overtagelsen kunne jo være udtryk for, at de danske virksomheder lider af kapitalmangel, og at disse virksomheder opgiver at klare problemerne selv, men lader sig sælge til udenlandske foretagender, der har den nødvendige kapital til at gennemføre de udvidelser og andet, som virksomheden har plan om. Jeg har indtrykket af, at flere af de seneste overtagelser simpelt hen har været udtryk for, at man ikke her i landet har haft tilstrækkelig kapital til at klare udvidelserne, og så har et udenlandsk foretagende, der var kapitalstærkt, fået mulighed for at overtage virksomheden. Der er altså i og for sig sammenhæng mellem konkurs og overtagelse i den forbindelse, i det omfang begge dele finder sted på grund af kapitalmangel.

Handelsministeren sagde, at en af grunden til, at vi optog lån i udlandet, også korte kreditter, var, at underskuddet skulle finansieres. Ja men hvis man nu indretter det på den måde, at man frister danske importører meget stærkt til at købe varer i udlandet, kunne det jo godt være, at det var den lave rente i udlandet og den høje rente herhjemme, der afstedkom en handel, som ellers ikke ville have fundet sted, og så ville det ikke være blevet årsag til et underskud, der skulle finansieres. Vi mener, at den store

forskel på den danske og den udenlandske rente kan stimulere importen på områder, hvor der ellers ikke ville have fundet import af færdigvarer sted.

Det undrer mig, at handelsministeren ikke finder, at et kapitalmarkedsråd er en god løsning, når handelsministeren umiddelbart efter erkender, at regeringen har ansvaret for fordelingen af kapitalen, som handelsministeren udtrykte det, i store træk på de forskellige erhvervsområder. Hvordan administreres da dette ansvar i dag? Hvordan administrerer regeringen fordelingen af denne kapital mellem de forskellige erhvervsområder? Foregår det gennem økonomiudvalget eller på regeringsmøder? Mig bekendt har man ikke i noget organ i regeringen formaliseret nogen fordeling af den knappe kapital. Vi foreslår, at man gør det, og at andre end regeringsmedlemmerne kommer til at sidde i organet, nemlig også repræsentanter for erhvervslivet og lønmodtagerne.

Vi har taget stilling til de fremsatte forslag om motiveret dagsorden. Vi kan ikke acceptere de to af dem, men vi er i og for sig ikke uenige i indholdet af hr. Poul Dams dagsordensforslag. Imidlertid forekommer det os, at det er noget vagt blot at opfordre regeringen til at søge at gennemføre forskellige foranstaltninger. Vi synes, det var mere rimeligt, at man pålagde regeringen at gennemføre konkrete ting, således at der var en vis sikkerhed for, at der nu skete noget i denne sag. Vi synes også, at handelsministerens første indlæg var så positivt, at han burde kunne acceptere, at man virkelig skabte organer, som for første gang var udtryk for en aktiv indsats på det erhvervspolitiske område. Handelsministeren sagde, at han ville vente, til perspektivplanerne lå på bordet; så ville han gerne indkalde repræsentanter for erhvervsliv og fagbevægelse. Men sagen er jo alvorlig allerede i dag, og det ville derfor være fortræffeligt at ned sætte et organ, som derefter kunne modtage de oplysninger, regeringen er ved at forberede.